

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput III. Gloriosa exaltatio, quâ Deus humilitatem hujus Virginis
remunerabatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

anima (minus vero sciet postea) aliud dicere, quam: Amplius est quam hoc, amplius est. Etiam namque plurimum cognoscet, simul tamen illi indicatur, superesse infinites plura cognoscenda: & anima submersa in hac infinitudine se perdit, ut sibi ipsi eripiatur. Ita mihi contigit, donec me translatam, sicut Deus novit, inventi in meo angulo. Benedicta sit Divina Majestas in eternum, Amen. Deinde mihi Dominus manifestavit, illam angustiam, ad quam fueram redacta, significare, quod oporteat pati, & vincere difficultates, ut perveniat ad consequendas a Divina ipsis manu magnas gratias.

Reliqua hujus visionis possunt per se faciliter intelligi. Tantum remanere videtur difficultas in eo, quid significaverint illa posteriores scæla, per quas pervenit ad cælum, & quæ eò magis constringebantur, atque in se ipsis coalecebant, quo altius Virgo ascendebat. Siquid mihi in mente venit, non tamen integrè satisfacit. Ago historicum, non in-

terpretem horum mysteriorum; incumbitque mihi solummodo obligatio eorum declarandorum, si viderentur quidam continere difficultatis quoad, seu dogmata Fidei, seu opiniones ab Ecclesia approbatas, seu etiam probitatem morum: cum tamen in tribus istis vix repertatur verbum, aut sententia, scripta ab his sancta Virgine, indigens explicatione. Usque adeo omnia sunt conformia, non solum in rei substantia, sed etiam in modo loquendi, quæ sentit, ac docet Romana Catholica Ecclesia, omnis veritatis Mater. Quapropter, in nonnullis mysterijs, que sive Deus non declaravit Virginis, sive ipsa nobis declarata non reliquit (fortasse quid ea deinde ostendens exponeret suo Confessario) tunc tantummodo aliquam addam explicationem, quando una ex parte planè fuerit probabile, eam posse doctis videri legitimam, ex alia vero prodiisse rudibus, qui illam ipsam errore nescirent. In alijs symbolis, ut dixi, obscurioribus, malo illa reverenter venerari, quam, non assequendo veritatem, interpretari.

CAPUT III.

Gloriosa exaltatio, quam Deus humilitatem hujus Virginis remunerabatur.

Quanquam ex precedenti visione satè clare intelligatur, quid eodem tempore, quo haec Virgo se magis deprimebat, & exinaniebat, Divina Majestas illam amplius exaltaverit; referam hic, tamen seorsim alios favores, probantes, quod plerumque in hac etiamum vita mortali, Dominus veritatem suam Evangelicam confirmet, quod sola cordis nostri humilis submissio, sit causa conveniens gloriose exaltationis. Dicit vero haec Dei famula, in una ex portem suis chartis, sequentia.

Erat mea anima vehementissime confusa, quia mihi videbatur aliquot horis fusile destituta vivaci illâ & actuali præsentiâ Dei, quam ipsi Divina Majestas ordinariè, ex sua misericordia, communis.

Vita Mar. de Escob. Pars II.

Cat. Cum hac apprehensione, & visione satè clarè intelligatur, quid eodem tempore, quo haec Virgo se magis deprimebat, & exinaniebat, Divina Majestas illam amplius exaltaverit; referam hic, tamen seorsim alios favores, probantes, quod plerumque in hac etiamum vita mortali, Dominus veritatem suam Evangelicam confirmet, quod sola cordis nostri humilis submissio, sit causa conveniens gloriose exaltationis. Dicit vero haec Dei famula, in una ex portem suis chartis, sequentia.

Erat mea anima vehementissime confusa, quia mihi videbatur aliquot horis fusile destituta vivaci illâ & actuali præsentiâ Dei, quam ipsi Divina Majestas ordinariè, ex sua misericordia, communis.

Vita Mar. de Escob. Pars II.

B 2 batur

batur mihi nihilominus tota quasi auri ob-
rizi, & pulcherrimorum lumen distin-
cta tessellis. Jussa fui illam adorare, quod
statim cum summo affectu feci, proster-
nendo me, manibus junctis, & os affigen-
do terræ. Ita vivacissimè apprehendebam
meam propriam miseriam & vilitatem.
Adverti deinde mihi superponi illam cru-
cem, quæ à pedibus usque ad caput corre-
spondebat toti corpori. Videbatur meis
infirmis viribus esse gravissima, oppressit
enim me adeò, ut ab ea sepelirer ac detru-
derer intra terram, in qua jacebam exten-
sa, donec tota eâdem terrâ cooperiter, non
absque inexplicabili anxietate & suffoca-
tione. Id unum, me solabatur, quòd sem-
per præsentem viderem Sanctum meum
Angelum Custodem. Post hoc adverti,
amoveri eam mihi incumbentem crucem,
& manibus Angelorum auferri ad cœle-
stem Jerosolymam. Ad caput autem il-
lius quasi tumuli, in quo eram sepulta, vidi
collocari quandam deformem calvatiæ
carne nudaram, redimitam nihilominus
etiam coronâ aureâ inæstimabilis pretij.
Indicatum mihi fuit, illâ cruce figurari mo-
lestias, dolores & afflictiones, quas Deo
opitulante sustineo, ac tolero per totum
vitæ meæ decursum: auro autem ejusdem
& splendore, significari merita responden-
tia patientiæ, quâ illas perfero, per virtu-
tem crucis & sanguinis Christi Domini.
Intellexi quoque, eo modo sepulturæ, &
illâ calvariâ repræsentari nostram natu-
ram, & pulverem, ac nihilum, ex quo fuimus
formati; reducendosque nos in idem
lutum & pulverem, ex quo nati sumus:
Attamen per Dei misericordiam, & merita
Filij ejus Christi Iesu, hunc pulverem
& calvariam exaltari ad tam sublimem
statum, ut reddatur capax regnandi cum
ipso, obtinendæque coronæ infiniti pretij
ac valoris. Dum considerarem hæc my-
steria, atque ita comprehendenter meam
miseriam, & quâ ratione merear cooperi-
ri pulvere, meus Sanctus Angelus Custos
aperuit sepulchrum, removit terram, mé-
que inde eduxit. Contemplata me sum, &
quamvis in mea propria specie me vide-
rem, & figura naturali, eadem tamen erat

adeò ineffabili lumine circumdata, ut mi-
hi quodammodo divino cuidam soli vide-
re similis, ijs coruscans splendoribus, ut
non reperiā modum illorum explican-
dorum. Advenerunt continuò multi An-
geli, præsertim verò illi mei Domini, qui
me semper in meo cubiculo suâ dignantur
societate, & duxerunt me ad cœlestem Je-
rosolymam, concinendo svavissimâ & ad-
mirandâ harmoniâ laudes Domini DEI,
tum ob id, quod est in semetipso, tum eti-
am propter infinitam bonitatem, quâ se li-
beralisimè comunicat pauperculis crea-
turis. Prostravi me coram Divina Maj-
estate, cum summa mea erubescens, quia
affectus vilipensionis mei ipsius nequam
intepuerant, cum quibus, ut dixi, inchoa-
veram orationem, judicando me dignam,
ut me Divina Majestas abominaretur, pro-
jiceretque à Divino suo conspectu. Beni-
gnissimus tamen Dominus, me suscepit
amanter & benevolè, dicendo: Bene ve-
neris Anima, refer mihi nunc, quidquid
tibi evenit, siquidem id ex ore tuo volo in-
telligere. Ego contremiscens non aude-
bam respondere, & aspiciebam meum An-
gelum Custodem, ut loco mei loqueretur,
ac responderet. Sanctus Angelus, videns
me adeò turbatam, orsus est sermonem, &
arcaniissimâ quadam ratione, ac breviter,
quasi summam recensuit, quæcunq; mihi
acciderant, quæ Divina Majestas longè
meliùs noverat: utitur tamen svavissime
hujusmodi ambagibus, ut se accommodet
ignorantiæ & ruditati animæ, cum qua
agit. Dominus libenter audivit narrata
sibi ab Angelo, conversusque ad me dixit
mihi: Anima mea, dic etiam tu mihi mo-
dò, quis de his tuus sit tenus. Tum ad
me accessit meus Sanctus Angelus dicens:
Responde, Anima, tuo DEO, quid agis?
obtempera statim. Ego occupata à meo
pudore aliter loqui non potui, & dixi quod
sentiebam: Mi Domine, & mi Deus, ego
sum illa miserabilis creatura, pauper, & o-
mnis boni expers, plena ad capillos ulquo
capitis vitijs, defectibus, culpis & peccatis.
Miserere mei secundum magnitudinem
miserationum tuarum. Surge, Anima,
dixit Dominus: Jam enim didicisti subli-
mills.

missimam, summęq; necessariam scientiam vitę spiritualis; & impertitā mihi suā sanctā benedictione, mandavit Angelis, ut me ducerent ad alium altiorem locum, quām etenus habuerim. Illi obedivereunt, constituerūntq; me in loco immensa altitudinis, unde sum contemplata clarissimum lumen Divinę Essentię magni DEI nostri, uniēnsq; me cum ipso perdi me penitus in eo iſienſo mari, ita ut nequeam dicere, quamdiu perseveraverim in illa felicissima abyſſo. Remanente verò ibi ſuperiore parte meę animę, fui admirabiliter translata ad meum angulum, ubi ad me reversa ex raptu, tot abundante mysterijs, obſupſco, considerans opera magni Dei, gratiaq; illi agens quas poſſum, quōd ſe taliter tam vilibus coſmunicet creaturis.

In alia charta refert, quod ipſi accidit viginti terciā Octobris anni excentesimi viginti noni, ubi etiam clare exhibetur illud ſuave hujus purissima Virginis cum Deo certamen, dum ipſa ſe indeſinenter aſternaretur, Deus autem ſemper progrederetur in ea exaltanda. Sic vero ait.

Elapsā feriā ſecundā fuit meum paupertinum cubiculum transformatum in conclave, quod totum videbatur conſtructum ex carbunculis: talem enim, licet multò excellentiorem, referebat colorem. In hoc Sancti Angeli collocauerunt, conſuetā ſibi in hujusmodi operibus celeritate & accuratione, pretiosam ſellam, ſuis coptatam cortinis, & omnia erant ejusdem coloris, quem habebat conclave, atq; repreſentabant magnam pompam & majestatem. Jusſerunt me ſubito in ea federe. Verū ea fuit mea erubescētia & verecundia, dum paupertatem, nihilumq; meum compararem, cum elegantia ſellae plena majestatis, ut me nullā ratione poſtem adigere ad obtemperandum illis meis Do- minis Angelis. Tandem post longam renitentiam, apprehendentes me cum magna modetia ac decentia (quā singulariflma relucet in fideliffimis, & beatis iſtis Dei ministris) ſuſimet manibus me compofuerunt, & collocauerunt in ea ſella. Subitò verò totum conclave, quale erat, ad ea, quā videbam, & quibus fruebar in Deo; fortalſe quōd vā adeo angustum,

non posset tam multum capere. Interea Dominus, qui omnia comprehendit, jussit illos cœlestes musicos conticescere. Hunc in modum mansi intra Divinam Majestatem, & sicut pisces in flumine nunc se demergit in profundum, nunc ascendit ad superficiem aquæ, nunc ad natat ad ripam; ita ego in pelago Divinæ illius Essentia, jam quasi absorbebar & submergebar, jam vero quasi egrediebar ad ripam, poteramque aliquomodo considerare admirabilia, quæ mihi Deus in sèmetipso manifestabat, donec me, profrequentibus rursus Sanctis Angelis suam musicam, Dominus secum univit, abripiens meam voluntatem totâ amoris vehementiâ, ut me propter illum prorsus perdiderim in eo profundo, & amabilissimo mari Divinitatis. Hinc fui reducta ad meum angulum, licet nesciverim quâ ratione, aut viâ, præterquam quod jis peractis, quæ retuli, me in eo repererim. Benedicta sit Divina Majestas.

Quia hac Virgo toleraverat dolores & cruciatus terribilissimos, à præterito Septembri anni sexcentesimi vigesimi noni, usq; ad sequentem Octobrem, pro suorum proximorum remedio, quos illi Deus commendaverat; fuerunt pariter singulares gratia, quas eâ tempestate finitâ accepit à Divina manu. Omnibus autem prædictis fuit insignior favor, quem est affecta feriâ tertia sequentis hebdomade, ultimâ Octobris, & ego hoc loco resero, quia in illo, aquæ ac in precedentibus, relucet profundissima hujus Virginis humilitas & gloria, ad quam fuit evecta à Divina Majestate. Sic autem loquitur.

Feriâ tertia, ultimâ Octobris, dum essem plurimum occupata expendendis meis grayibus defectibus, & perscrutandâ meâ miseriâ, comparans meam paupertatem & nihilum, quod ex me ipsa habeo, cum magnitudine beneficiorum, ob quæ sum Domino meo obstricta, audivi Divinam ipsius vocem, dicentis mihi: Veni Anima, veni, & quietesce in me. Ego abrepta à consideratione, cui inhærebam, meâ miseriâ, quodq; me parum habere boni agnoscerem, statim respondi: Domine, non possum ire, aut comparere in tuo Divino conspectu, absq; omni comitatu. Verum idem Dominus me, pro solita sua misericordia, per Sanctos Angelos duxit ad colum, ubi fui suscepta à Beatissima Trinitate, exhibente mihi singularem amorem, mœque alloquente verbis, quæ cum magna mea referam erubescientia: semper enim (ut sepè alias insinuavi) me puduit, alloqui magnum Deum ac Dominum nostrum, vel Peritonam amabilissimi Servatoris nostri, adhibito titulo Sponsi, cum existimem, hujusmodi compellationem nequam convenire vilitati tam abjectæ creaturæ, qualis ego sum. Revera tamen Dominus, qui ob immensam suam beatitudinem demittit suam magnitudinem, ut nos exalteat, postquam coram illo comparui, mihi dixit: Veni Amica mea, Sponsa mea, columba mea. Prostravi me coram summa illa Majestate, erubescens & confusa his auditis, imputansq; mihi omnia mala, quæ serio apprehendebam. Fui elevata atq; collocata, & quasi acclinata ad magnum quandam montem, totum admittit coagumentatum ex immensi thesauris, conflatis ex varijs, & pretiosissimis cimelijs. Non est dicibilis, aut imaginabilis pulchritudo & opulentia mihi in illis repræsentata, significantibus gratias, dona ac beneficia, quæ Deus præstat suis creaturis. Dum contemplarer lumen, & gloriam, quæ mihi illuc manifestabatur, fui unita toti Sanctissimæ Trinitati unione arctissimi amoris, ubi mihi est collata cognitio Divini illius mysterij, sumque tam procul introducta, ut sic dicam, in arcana ineffabilia Divinitatis, perfectionum ipsius, & attributorum, ut nunquam alias cognoverim tam multa, aut intellexerim, quam hac vice. Licet autem sit limitatum, quod cognovi, si conferatur cum ijs, quæ possunt in Deo cognosci, siquidem etiam hic meæ animæ repræsentabatur, sicut alias, illud amplius & amplius: nihilominus quod modò cognovi, adverto esse tam diversum ab eo, quod alias cognoveram, quam est diversus volatus avis, dum pedem funiculō utcunq; longo habet ligatum, atq; dum volat omnino soluta. Nam quando est alligata, notatur limitatio, præfigiturque ipsi terminus; soluta verò tam procul pro volat,

volat, ut nullum habere videatur. Ita mihi nunc evenit, ut mihi videar quasi in immensum à me ipsa egressa, intra illam abyssum infinita Essentia Dei. Quamvis verò verum sit, quod anima in hujusmodi occasionibus adeò soleat elevari & absorberi, ita sese perdere, ut absq; speciali concursu Dei ad nihil aliud animum possit applicare, vel attendere, aut amplius intelligere, quam ipsi manifestetur, hac tamen vice id videtur fecisse. Exultimabam enim me infinito inde intervallo distare, quòd alias pertingere consueveram, ut judicarem esse impossibile, ad priorem locum reverti. Sed Dominus me iisdem reduxit passibus (ut sic loquar) quibus me abduxerat, repetitis iisdem amantissimis verbis, quæ dixerat initio, & adjectis alijs, ob quæ non minus erubesco. Dixit autem, ut manerem in meo angulo, donec adeset tempus, quo per æternam possessionem essem fructu illis bonis; atq; interea hos meos Dominos Angelos mihi inferuituros (his ipsis verbis est usq; Divina Majestas) se verò semper mihi adfuturum. Sit benedictus milles, laudeturque tam bonus & misericors Dominus, qui usque adeo liberaliter præstat gratias tam vilibus creaturis, qualis sum ego.

Cum amabilissimus Dominus noster, Rex Regum, Dominus dominantium, Deus & homo de se dicat, se venisse, ad inserviendum & ministrandum hominibus; longè minus est mirandum, quod dicere potuerit, Angelos huic Anime inferuituros. Ita Sancti Patres loquuntur de Angelis Custodibus, magnum habentes in Divinis literis fundamentum. Die S. Francisci, anno sexcentesimo vigesimo septimo, quo à Deo exercebatur tremendis doloribus, quibus se dignam agnoscet, etiamq; haberi instar canis, referit, quid sibi acciderit, hunc in modum.

Videns me tot affectam doloribus, profusq; ineptam ad agendum eo tempore cum proximis, ipsoq; aliquā ratione juvandos, querebat amanter coram meo Domino, & inter alia dicebat: Verè Domine, iustissimè à te tractor instar canis, qua tibi sum importunissima, & continuis clamoribus tibi incommodo. Sicut dum

canis multūm ejulat, herus mandat, ut etiam fustibus expellatur; ita tu quoque, mi Domine, tanquam tædio affectus, me verberibus ac doloribus à te abigis. Sed, mi Domine, quid mihi est agendum? Non cogito, bonā tuā veniā, sive desistere ab imploranda tua ope, sive à te recedere, qui solus es unicum bonum, & requies mea. Exaudivit Dominus meum gemitum, & cum suavissimo amore, atq; benignitate mihi respondit, dicens: Noli sic loqui: non es enim canis, sed Anima mihi dilectissima. Veni nunc mecum ad æterna habitacula, & quiesces: ego meā potentiam efficiam, ut eò ascendas. Duxit me secum Dominus, & quamvis hac vice mihi proprijs viderer progreedi viribus, agnoscebam tamen occultam quandam virtutem, quæ ferebar. Postquam illuc perveni, dixit Divina Majestas: Ingredere, Anima, tuam civitatem, & locum æternae tuæ habitationis. Ingressa sum, & Dominus me jussit sedere in quadam sella, subjungens: Circumspice, Anima, & vide quid agatur. Conspexi ingentem Angelorum multitudinem, quorum nonnulli resplendebant instar stellarum, alij quasi soles adeò mirabiles & pulchri, ut me redherent veherementer attomitam. Mox sensi quandam velut ventulum subtilem & suavissimum, quem pervolabant quædam quasi steliulae, colore purissimum referentes aurum, & nitidissimè coruscantes. Hastellulae cædebat super illos cœlestes spiritus: is vero ventulus, & aura quasi marina suavissima, non solum me recreavit, refocillavitque animam, verùm etiam confortavit, novaque vegetavit alacritate naturam. Intermis his perfruens bonis audivi dicentem Dominum: Age, Anima, ascende altius; & sine mora me Dominus constituit in ea altitudine, in qua fueram præteritis diebus; neq; ibi contemplabar aliud, quam incomprehensibiles Dei perfectiones, prædicta cænotitiæ, quæ mihi pariter datur, cuius impulsu anima non cessat dicere: Amplius est quam hoc; amplius est quam hoc. Eo tempore vidi Personam Christi Iesu Domini nostri, qui me duxit, ut me prosterrem coram Beatissima Trinitate. Vidi illam

illam, non eo modo, quo præterlapsis diebus, sed in quadam Divina caligine, quam, licet sit ipsissima lux, nescio quâ ratione vocem caliginem, neque mihi suppetunt verba, quibus id possit vel remotissimè petitatis explicari similitudinibus. Ibi unita magno huic Triuni Domino sum submersa, penitusq; me perdidit, ut fuerit omnino à me abalienata: sed nec modò aliud scio, quâm me etiamnum ibidem manere secundum partem superiorum. Gratia agantur huic magno Domino, Amen.

Ista caligo, de qua plurima apud Doctores mysticos scriptare reperiuntur, & qua parum admodum ab inexperto intelligitur, postquam autem usu fuit comperta, minus potest explicari, est unus è sublimissimis modis, quibus se Deus communicat animæ, representatus in ea

caligine, in qua se Deus exhibuit Moysi, & ea nebula, qua replevit templum, quando fuit consecratum à Salomone. Ibi att Salomon, Deum habitare in nebula: & Sanctus Paulus deinde dixit, quod inhabitet lucem inaccessibilem. Eadem verò est utriusq; sententia, Nam quemadmodum hic sol, quando fulgentius, simus radis debilem nostrum perstringi: visum, eò minus nobis videtur lucere, quo magnitudine caligant, donec prossus cœcūtientibus ipsa lux videatur esse caligo: ita humanus intellectus, in isto gradu contemplationis quedammodo à Divinis radigis feliciter occæsus, videtur sibi versari in caligine, quamvis suavissimum sit & pulcherrimum lumen, quo tam fructu. Est comparatio simplicissima, sed alia accommodatior ruditati meæ non occurrit.

CAPUT IV.

Prosequitur candem materiam: recensentur aliae admirandæ visiones.

B ardens desiderium, quo
hec Anima ferebatur ad magis ac magis penetrandam suam
misericordiam, existimans, nec abs
re, eò se, in serviendo exactius
& submissius suo Deo ac Domino, procedere
securius, quò se profundi in sua vilitatis pul-
vere sepeliret; atq; ob amabilissimam hujus
magis Domini de ea, propter id ipsum, amplius
exaltanda curam, siebat, ut illi Deus subli-
missima isthuc spectantia ingeneraret sensa,
quemadmodum vidimus, manifestaretq; nova
plerumq; mysteria, quibus cognitus magis in
exoptata animi demissione proficeret. Eò ten-
dit specialissima visio, quam aliquando habuit,
& ipsa nobis descriptam reliquit, ut sequitur.

Immersit se mea anima profundæ cognitio[n]i suæ miseriæ, atq; ob magnum lu-
men, quod ad illam concipiendam, & in
hunc finem Divina Majestas magis magis
que augebat, videbatur mihi mea vilitas
esse quodammodo infinita, neque in hoc
profundissimo puto erat reperibilis ullus
fundus. Quocirca in me fuerunt excitati
affectus ac desideria, ut illuc pertingerem:

summè namque avebam inquirere, quan-
tum possem assequi. Tunc mihi Domi-
nus dixit: Anima, si id tantopere deside-
ras videre, descendere per hos gradus, qui
juxta te sunt. Aspexi, & vidi penes me
profundissimum puto, cuius fundum
explorare non poteram; & in eo gradus
lapideos, qui à crepidine descendebant
usq; ad abyssum. Accinxi me quâm ce-
letrum, volens per illos descendere: sed
meus Angelus Custos, & ceteri Sancti
Angeli socij mei clamaverunt, dicentes:
Anima, quò, compulsa tuorum affectuum
vehementiâ, tam impetuose progredere:
Expecta, non poteris enim descendere,
nisi te comitemur. Hoc dicto accelerunt,
stipaveruntq; mea latera. Incepimus
animo, & quâm generosissimè per dictos
gradus descendere, abrepta à meo deside-
rio, non perpendens profunditatem & te-
nebras: nec videbam comites meos San-
ctos Angelos; quod tamen, quasi omni
oblita, non curabam. Pervenimus
terminum tot graduum, vidiq; me con-
sternare ad initium cujusdam spatioi campi,

& vix

capitulum